

Små-Dikter

af

E. Östbom.

~~~~~  
På eget förlag.  
~~~~~

Årskolaistad.
Åsala Tryckeriförlags tryckeri.
1885.

K. V. Tegenstern.
IV 6 /
Kopul 11.

Förord.

Dessa små-dikter uppträda ej med några anspråk, ty de äro endast „vilda blommor“ uppsamlade ur minnet ifrån en förgången tid. Afsigten var ej heller att i tryck utgifva dem, men på anmodan af vänner och anförvandter har jag fått lof att gifva vika. Såsom till ett minne eller en nyårgåfva och för att fördrifva någon lång vinterkväll må de då tillegnas dem och hoppas jag att den benägne läsaren öfverser dess fel och brister.

Kunna de åstadkomma ett gladt leende på någon af lifvets sorger förmörkad panna, ha de mer än uppfyllt sitt ändamål.

E:ren.

Innehåll.

	Sid.
Bulen	1.
Ellas Lönnrotin minnestokk	4.
Till min brud	7.
Hösten	9.
På en wäns bröllopsdag	12.
Till fru Appelbom	14.
Dalwi	17.
Studenternas färd till Upsala	19.
Till apotekaren Karlsson	22.
Farmäl till H:fors	25.
Gyömiehelle	27.
På en kamrats graf	29.
Kemistens morgonbetraktelse	31.
Kaarlo Cronstedtin minnestokk	34.
Några blad ur min lefnadsbok	37.
Sång till Fosterlandet	42.

Julen.

Julen julehögtiden inne är,
Den länge väntade kära,
Som frid och fröjd i sig innebär
Och menskohjertat gläder här.
Dig Skapare tack och ära.

Fäst vintern ute vid dörren får
Den stränga, bistra och kalla.
Du wandringsman dock ej klaga får,
Om ock i midwinternatt du går.
Och täta snöflingor falla.

Tänk blott denna stund på den flydda tid,
Minns barndomens gyllene lunder,
Då du uti lycka, ro och frid
Än ej berörd utaf lifwets strid
Upplafde de sällaste stunder.

Drag dig till minnes nån juleqväll,
I barnahemmet det lufwa,
Hur du war nöjder, hur du war säll,
Klar lysse stjernan på himlapell,
Fast hwitklädd war ängens lufwa.

Hur faderskammen dig öppen war,
Dess armar dig trofast omflöto.
Och modersblicken så mild och klar,
Dig följde sedan i all' din' dar,
Måhända och fårar utgjöto.

Du står du wid lifwets middagshöjd,
Snart kanske är astonen inne,
Dock njut ännu af din julefröjd,
War än engång utaf hjertat nöjd
Mid barndomens — skönaste minne.

Du pröfwat mycket i lifwets dar,
Dess öden och skiften rika.
Måhända dock du i hjertat har
En känsla än ifrån fordom quar,
För hwilken skuggorna wika.

Sjung därför glad uti juletid,
Sis ej rum åt forger och smärta.
Låt städse bo hos dig barnafrid,
Då har du gjädje i all din tid; —
Då har du fröjd i ditt hjerta.

Elias Lönnrotin muistoksi,

lausuttu hautauspäiv. Seuruulla.

Taas suru suuri Suomenmaassa on,
Vaikene Väinön kannel hetkeks aikaa,
Elias Lönnrot pääsynyt on jo lepoon,
Nyt murheen kellot yli maamme kaikaa.

Mies oli hän syntynyt mökissä' matalassa,
Lähellä Suomen lahden rantoja,
Maan nimi tuttu oli kaikissa' maisia.
Ja tekonsa elää myös lakkaamatta.

Muorena kulki ympär meidän maata.
Ja Kalevalan runot kokoili,
Kans monta muuta tekoo rauhaifata
Tää jalo vanhus meille toimitti.

Jo poissa on tää suuri suomalainen,
On rauhalliseen uneen upunut.
Maan muistoans ei koskaan unhoittane
Tää kansa, jota on rakastanut.

On suomen kieli nousut korkealle.
Jo uusi päivä onpi koittanut.
Siis kiitos urhoill', kiitos Lönnrotille,
Kuin synginmaatansa on muistanut.

Ei waatinut hän koskaan mitään meiltä
Täällä' työnsä palkaks elon tantereell',
Maan nöyrän' kulki tiedon, taidon teillä,
Kans tyhlyväinen oli toimessaan.

Maan Suomen kansa sua kaipaa aina,
Sen jakamaton rakkaus on sun.
Se ikuisesti sydämeensä painaa
Elias Lönnrotin nyt kaiwafun.

Nyt hautas ääress' suomalaiset seisoo,
Sinne lasketahan kukkaseppeleit,
Maan kynnelt kirkas sinne myöskin putoo
Se paras palkka waiwoistasi on.

Soi Väinön kannell lakkaamatta wielä,
Soi suomen miesten sydämmisäkin,
Ett' wilpitöinnä käywät elon teillä,
Muistawat ain Elias Lönnrotin.

Till min brud.

Saknade wän, du min älskling derborta,
Alltid jag minns dig i drömmarnas werld.
Winterqwällarna blifwa wisst korta,
När jag får dig på min ensliga färd.

Barndomens kärlek och ungdomens blomma
Följe dig ständigt på wandringens stig;
Och fastän forger och motgångar komma,
Finner jag glädjen och friden hos dig.

Öawasslands sjöar, natursköna ställen
Se ju wår kärlek i winterqwäll.
När sen kommer wåren till finska fjellen,
Dor du ren hos mig så glad och så säll.

I herran nejder min älskling än gungar.
Ensam jag wäntar på öde strand.
O! när så wi tillsammans sjunga
Om barndomsdrömmen, om fosterland.

När bröllopskaran engång sig samlar,
Och sången klingar, af hjertat ren,
Då få wi alltid hwarandra samna,
Och aldrig skola wi skiljas sen.

Ulldegs farwål, du min egen flicka,
Sjung och war glad som fogeln på quist.
Med lilla swalan en helsning mig flicka,
Sen åter jag kommer till dig heft wilst.

Hösten.

Ren dagen flytt, ren nattens stjernor alla
På himlahwalswet stå i herrlig prakt,
Och öfwer jorden täta dimmor falla,
Och hösten kommit hit till nordlig trakt.

Dock i min boning klara lampan brinner,
Mitt hem är fridsfullt och min hydda warm.
Sj bättre lott på jorden någon finner,
Och mången går här fridlös, sjuk och arm.

Min kropp är stark, mitt blod oroligt strömmar
I pulsen: än är ungdomsfälla dag.
De flydda minnen, alla fordna drömmar
Mitt sinne fylla med sitt wälbehag.

Nu är det höst och nätterna bli kalla,
Ej vårens blomma fröjder ögat mer.
Och sommarns foglar redan flyktat alla
Till söderns land från herran hemmet här.

Men i mitt hjerta ännu wårdag bränner,
Ännu förstår jag skogens milda sus.
Och bäckens sorl och alla barndomsvänner
Jag än ej glömt, ej forsens wilda brus.

I Suomilandet är min hembygd worden,
Och Finlands sura wid min tröstel står.
Af tusen sjöar, kända widt kring nordnen,
En liten wik min lilla hydda när.

I ödemarken har mitt lif förflutit,
Ja vår och sommar, höst så winter och
Men hwarje årstid har jag trefnad njutit,
Och Gud mig skänkt rätt många fröjder dock.

Derför jag ej om höstegwällen klagar,
Att ruskigt, mörkt och kulet ute är.
Och sorg och glädje wexla alla dagar,
Sikt årstiden, likt menskolifwet här.

Derför jag endast sjunger glad min wisa,
Swar morgon när till arbetet jag går.
Jag kan ej nog den högstes godhet prisa,
Alli hwars wilja lifwets bana står.

Men äfwen hösten måste gifwa wika,
När wären kommer med sin fröjd engång.
Sikt fogeln lilla, will jag då tillika
Min glädje yttra i en herrlig sång.

På en wäns bröllopsdag.

På lifwets wäg hur tungt att ensam wandra är,
Då man ännu ej funnit wännen som en håller kär.
Dock denna wän du funnit, broder, ifrån Auras strand,
Du sällskap nu har fått på wandringen i fosterland.

Här är wisst swårt, här mycket mörker bor,
Din lefnadsuppgift dock är herrlig, stor.
Med wännen wid din hand du trotsar stormen nog,
En skatt du nu har fått ifrån vår nordanskog.

En trogen wän den bästa rikdom är,
Ej ledsamt då man nänsin sinner här.
Allt blir förändradt, fridsfull lifwets dag,
Ej sorg som glädje delad eger sitt behag.

Från annan trakt du hit din rosa stref,
Här fann ditt hjerta nånting kärt och dyrt.
Du lemnade det här för några år
Och nu tillbaks ett annat hjerta får.

Med detta hjerta far du från oss ren,
En tärna mindre orten eger sen,
Men minnet utaf henne glöms ej här,
Om också herran bosatt der hon är.

I lifwets stund, i ljuswa framtids dar
Hon eger än sitt barndomsminne quar.
Derför måhända unnas oss härnäst,
Att se fru „doktorinnan“ här som gäst.

En lycklig färd till nya hemmet där,
Det önska eder alla wänner här.
Må Gud den gode gifwa er allt godt,
Det är min enkla bröllopsönskan blott.

Till Fru Apelsbom.

(Af dansskoleelever.)

Den tid är borta nu, då mörka vinterqvällen
Församlat oss så mången gång hos dig;
Den drivvan smälter ifrån finska fjellen,
Snart blombeströs igen vår ungdomstid.

När stormen tjöt och piskade mot rutan
Så mången ruskig kulen winterdag,
Swad glädje hade wi wäl dig förutan,
Hos dig war trefligt uti wänners lag.

Wi längtade så mången, mången timma
Att alltid i din närhet wara så.
Ej der förswann ju alla sorgers dimma,
Om blott i polkor, wasser man sig gå.

Ditt glada sällskap sägo wi så gerna,
Du war, du är och blir oss alltid kär.
Wi minnas dig lik fästets lilla stjerna,
Som lyst den korta tiden för oss här.

Waf tack för allt, för sätt och goda seder,
Dem du oss lärt med stadigt tålmod.
O! må du alltid ha utaf oss heder;
Tack än engång för det du warit god.

Du är det wår, man hörer foglar sjunga
I trädens topp på finska wikens strand.
Sen får man åter uppå böljan gunga,
Äki huru skönt är icke detta land.

Sur rik och herrlig klingar icke sången
Om sommaren, så ock wid höstens stund,
Och dansen sen om wintern i salongen,
Och ungdomen med leendet på mund.

Du kommit hit alltifrån Sweas rike,
Du bygdt ditt bo här i vårt kalla hem.
Dock wänskap, kärlek finns här utan like
Och bispra nordan kan ej härja dem.

Dig Finlands barn på denna aftonstunden,
Tillegnat dessa ord till minne blott.
De minnas dig om sommaren i lunden,
De tacka dig ännu för allting godt.

Talvi.

Kesä kaunokainen,
On jo paennut.
Sinnun laulawaisen
Ääni rauennut.

Muistelen mä vielä
Suven sulouutt'
Niittuin nurmein tiellä
Ilon ihanuutt'.

Kuinka järven rantaan,
Lasna ollesain,
Kirjoittelin santaan
Suwikseni wain.

Nyt jo hangen alla
Kukka lepäjää.
Kylmä, kova, halla
Pärwet jäähdyttää.

Pääskynenkin pieni
Pois on rientänyt.
Minne kät mun tieni
Tät' en tiedä nyt.

Kuka ties jos kerran
Kefän tultua
Lepään rauhas' Herran
Selmas' synginmaan.

Studenternas färd till Upsala

den 30 maj 1875.

Det grntt en dag då nordens brödraskara
Församlat sig wid finska wikens strand.
Swarthän nu fly, hwart wiljen I wäl fara,
Swarföre lemnen i ert kära land?

Wi längta bort ja snart till Sveriges trakter,
Bort till vårt gamla goda brödraland.
Det är naturens underbara makter,
Som åter knyta will ett wänkskapsband.

Derföre lemna wi nu Finlands herrar,
Som låg wår oskuldsfulla första dag.
Du uti wårens ljusa milda qwällar
Wi ämna skåda Upsalas behag.